

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Vita Et Martyrivm Sanctissimi Apostoli Bartholomæi. Exijs quæ de eo
scribunt Iosephus apud Metaphrasten. Eusebius Hist. lib. 5. cap. 10.
Gregorius Turon. Nicephorus & alij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

Nonagenarius beatū Deo spiritū tradidit. Re-
xit verò Rothomagensē Ecclesiā summa cum
laude, & præclara sanctitatis opinione, annos
tres admodum & quadraginta, mēses tres, dies
decem. Funus fuit multis omnium lachrymis
curatum, & à Rege, Reginaque, ceterisque reg-
ni optimatibus, Rothomagum honorificè de-
ductum, & in B. Petri basilica sepultum; vbi
Christus Dominus admirādis virtutum signis,
sancti sui gloriam celebrare non cessat. Men-
se autem vlti à trienniū decimo, Aubertus * fan-
tissimi viri successor, cum vellet sacras eius
reliquias celebriori monumenti loco honora-
re, reperit corpus tam ab omni corruptione a-
lienum, quàm fuerat olim virginea integra-
te conspicuum.

*Tempus in
Episcopatu
ab eo transa-
ctum.*

*Claret exi-
mij miracu-
lis post obi-
tum.*

** alias Anf-
bertus.*

VITA ET MARTYRIUM SANCTIS-
sini Apostoli Bartholomæi. Ex ijs quæ de eo scri-
bunt Iosephus apud Metaphrasten. Eusebius
Hist. lib. 5. cap. 10. Gregorius Turen. Nicepho-
rus & alij.

*Vide Tom 1.
Annual. C. Ba-
ron. & Not.
ad Martyr.
Roman. de
quibusdam
erroribus.*

25. Augu.

BARTHOLOMÆVS, humili ac pesca-
torio genere è Iudæa oriundus, Tholmai
filius, primū Christi discipulus, ad sum-
mū illud Apostolarū culmen ab ipso Christo
euectus fuit. Is, postq̃ Christus gloriosa Crucis
trophæa in cælum transtulit, vnà cum Philip-
po Euangelium multo tēpore gentibus prædi-
cauit. Quo post varias ærumnas & cruciatus à
sceleratis hominib⁹ in crucē actō, & vitæ mu-
nere sanctissimè perfuncto, Bartholomæus, as-
sumpto secum Matthæi Euangelij volumine,

Pp 4 in ma-

in maiorem Armeniam profectus, Lycaoniae eius Prouinciæ populos, insuper & Albanos veritatem Euangelicam docuit; ac fide Christiana imbuuit: demùm citeriorem Indiam penetrās, gentē illam profundissimis peccatorum & ignorantiae tenebris inuolutam, luce veritatis illustrare, & à diaboli seruitute in veram Christi libertatem vindicare studuit. Itaque templum quoddam ingressus, inuenit ibidem idolum, (Incolæ Astarothum nuncupabant) quod homines quouis morbo afflictos se curaturum profitebatur. Sed, ò fallaciam demonis, qui cæcis mortalibus persuadebat se curationem adhibere, eos à se in morbos & calamitates varias cōiectos leuius exagitabat; quo facto, miseri se ingenti beneficio affectos putabant. Primo autem Bartholomæi aduētū, simulachrum, aut potius dæmon qui in eo latebat, nec responsa dare, nec afflictis villo modo consulere poterat. Igitur cū indies maior agrogum multitudo in templum curationis causā cōflueret, neq; tamen eorum quisquam optatū remedium inueniret, nefarij sacerdotes pleni confusione ad proximum indē oppidum abire coacti sunt, vt a Deo, qui ibi colebatur, tanti silentij causam quærerent. Respondit Beritus (hoc enim Deo nomen erat) eam ob causam Astarothum penitus silere, quod Bartholomæus Dei Apostolus præsens esset. Cumq; illi, quisnam ille esset, & quā ex re eū internoscere possent, rogarent, Respondit; Virum esse iusta staturæ Barba proluxa; paucis iam canis distincta; nigro capillitio; carne candida; albo amictum pallio.

Astaroth idolum aduētū Bartholomæi bñm.

Beritus idolum.

Forma habitus S. Bartholomæi.

Illi,

Illi, his auditis, relicto idolo, magna diligē-
 tia Apostolum inquirere cœperunt. Cumque
 hinc inde certis distincti manipulis discurre-
 rent, fortè quidam dæmonio obsessus magno
 cum eiulatu clamare cœpit, se Bartholomæi
 precibus mirum in modum excruciarī. Quo
 audito, Apostolus silentium dæmoni verbo im-
 posuit, & dicto citius ab homine expulit. Fuit
 hoc cōtinuò ad aures Polimij regis perlatum; *Polimius*
 qui mox filiam suam sæuo dæmonio miserè ob- *Rex.*
 sessam ad eum misit, rogans vt quemadmodum
 Eustium (hoc enim viro illi recens curato no-
 men erat) ab eo morbi genere liberasset, ita &
 filia, quam charissimam haberet, subueniret.
 Itaque virgo, regis filia, catenis vincta, vt in A-
 postoli conspectum adducta est: iussit eam, vin-
 culis solui. Pernegârunt ministri se facturos,
 quòd nemo ad eam accedere, nemo eam attrin-
 gere auderet. Quos Apostolus primùm obiur-
 gans, monet deindè vt miseram soluant, ac po-
 stera luce ad se introducant. Illi tandem dicto *Eius filiam*
 audientes ad virginem accedunt; solvunt, quo *à dæmone*
 facto, dæmon ita expulsus, eiectusque est, vt *liberat Apo-*
 nunquam deindè eam agitauerit. Rex, ne tanto *stolus.*
 accepto beneficio ingrati animi sceleri obno-
 xius videretur, confestim camelos auro, argē-
 to, gemmis, vestibisque onustos ad Apostolū
 muneris loco misit; quæ Apostolus constanter
 reiecit, ac denuò ad regiam referri curauit. In-
 sequenti verò luce Regem ipsum adiit, & so- *Differit ad*
 lus cum solò, de humani generis Redemptio- *Regem Apo-*
 ne, per Christi in terras aduentum facta, lucu- *stolus, de mi-*
 lenter differuit: Indè cuncta ferè Euangelij ac *sterijs fidei*
 dei nostræ mysteria ei exposuit, & Regem *christianæ.*

Rex cū vxore & filijs, alijsque baptizatur.

Polimium, vna cum vxore & duobus liberis & ingentem denique populi multitudinem aqua saluari expiauit. Quod Astyages Regis frater, pontificum opera vt intellexit, missi continuo militum manu, Apostolum ad se vinctum adduci praecepit, adductum fustibus caedi & excoriari primum, deinde securi feriri.

Corpus eius in mare proiectum venit Liparans.

Rex autem Polimius, cum populo sacrum corpus magno cum honore in monumentum intulit; vbi cum multis magnisque clarum miraculis diu quieuisset, barbari inuidia & odio impulsī, clam e sepulcro sublatum, in plumbeos loculos immiserunt, & in fluctus marinos deiecerunt. Sed diuina prouidentia factum est, vt aquis conuehentibus, ad Siciliam insulam, quae Lipara dicitur, praclaro sancti miraculo deferretur. Quod vt delatum est, Christiani incolae gaudio incredibili affecti, nouo & magnifico sancti ac mirifici operis templo illud exceperunt.

De translatione S. Bartholomei a Otho Frisingensis Lib. 6. cap. 25.

Porro anno Domini 832. vt vult Sigebertus, in Chron vel vt Leo Ostiensis lib. 1. cap. 26. 840. inde Beneuentum magna cum celebritate translatum est. Capto vero Beneuento, Otho a secundo Romanorum Imp. anno Restauratae salutis 983. sacra illa Bartholomaei Apostoli ossa Romam asportauit; vt ea in tumba porphyretica honorifice collocata, per Tiberim & mare in terram suam deueheret; sed morte praeventus, sacrum illum reliquiarum thesaurum Romae reliquit; vbi summo cum honore, ad multorum vtilitatem & consolationem usque hodie asseruatur.

Corpus eius imputiarum Romae.

CER-